

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Վ Ա Ր Դ Ա Ր Ա Ն Ը

Ժամանակի լարին վրայ,
Վարդարան է կեանքը մարդուն.
Ամէն հատիկ վրկայ մը լուռ
Հոգիէն մեր անցածներուն:

Շրջանակին վրան անոր,
Տարիները կը դառնան յար,
Ձենք մըտածեր թէ համրիլն այդ,
Օր մը փրթիլ յանկարծ կըրնար:

Կը ձեռնենք մենք զանոնք հատ հատ՝
Տըժգոյն: յուշեր, իղծեր այրած..
Վարդարանէն անոնց կախարդ
Մերթ կը մընայ խաչ մը կախուած:

Ուշ կամ կանուխ պիտի փրթի
Խորհուրդ-համրիլն այդ մեր կեանքին,
Իցի՛ւ մաշած հատիկներն իր
Իրբեւ արցունք, իրբեւ ժըպիտ,

Ձերծ միջոցէն, ժամանակէն,
Լարին վրայ անմահութեան,
Յօրինէին համրիլ մը նոր,
Մատուըներուն տակ Արարին:

ԵՂՎԱՐԴ

ԵՍ ՔՈՒ ԱՓԵՐԷԴ...

Ես քու ափերէդ բռնի հեռացած
Հայրենի երկիր, կարօտցած եմ քեզ,
Հազար սուտակներ, զմրուխտներ հազած՝
Դաշտերդ թողած հեռացած եմ ես...

Քանի՛ երկիրներ ես թափառայած,
Այնքան տենչանքով կարօտցած եմ քեզ,
Ի՞նչ անուշ օրեր եւ արշալոյսներ՝
Ափերդ թողած հեռացած եմ ես...

Մինչ շուրջս զարուն, այգիներ ծաղկած,
Ես, կարի հուրհուր կարօտցած եմ քեզ..
Ձի՛ հազար բարիք քու գիրկըդ թողած
Բոպիկ ուղբերով հեռացած եմ ես...

(Պաղեսիմ)

ԱԻԵՏԻՍ ԹԷՔԷՍԱՆ